

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/59/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213243975
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:1213243975.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Žiline, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľa: T. B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., O. XXXX/XX, právne zastúpený: JUDr. Juraj Strähle, advokát so sídlom Žilina, Dolný Val 21/180, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd z r u š u j e rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, vydaný rozhodcom JUDr. Miroslavom Ráčom, sp. zn. SR 04641/13 vo veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému Ing. B. M., v konaní o zaplatenie 905,97 eur s príslušenstvom.

Po právoplatnosti rozsudku vo veci samej rozhodne všeobecný súd.

Odporca j e p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 255,22 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok z podaného návrhu vo výške 331,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 20.12.2013 doručenom na Okresný súd Bratislava II domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava sp. zn. SR 04641/13 zo dňa 20.11.2013, a to vo veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s.r.o., advokátska kancelária, proti žalovanému: Ing. B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., O. XXXX/XX, o zaplatenie 905,97 eur s príslušenstvom.

Návrh odôvodnil tým, že v decembri 2013 bol navrhovateľovi doručený Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s, Karloveské rameno 8, Bratislava, spisová značka: SR 04641/13 zo dňa 20.11.2013. V zmysle § 41 ods. I a § 40 ods. 1 písm. c) Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v zákonnej lehote podávam túto žalobu. Vo svojej písomnej žalobnej odpovedi uviedol, že nespochybnuje svoj záväzok vo výške 672,- Eur voči odporcovi a je ochotný ho uhradiť v mesačných splátkach, avšak zmenkový úrok považuje za protizákonný a výšku právneho zastúpenia za nekorešpondujúcu so zákonným výpočtom na základe Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655 / 2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Vyjadril svoje presvedčenie, že zmluva o úvere č. 501000521 uzatvorená medzi sporovými stranami je právny úkon absolútne neplatný a vzhľadom na to je neplatná aj vo všeobecných podmienkach

poskytnutia úveru uvedená rozhodcovská doložka. Rozhodcovský súd vo svojom Rozsudku na str. 3 posledný odsek uvádza, že Zmluvu o úvere nemožno posudzovať ako spotrebiteľský úver, nakoľko kauzálny právny vzťah nie je spotrebiteľským pretože navrhovateľ v Zmluve o úvere vyhlásil, že peňažné prostriedky si berie na účel, ktorý vylučuje záver o tom, že sa jedná o spotrebiteľa.

Zmluva o úvere č. 5010000521 bola uzatvorená v zmysle § 497 a nasl. Obch. zákonníka, avšak podľa §1 ods. 1 Obchodného zákonníka upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Navrhovateľ (dlžník) je fyzická osoba- nepodnikateľ, dôchodca. Zmluvu o úvere uzatvoril v domnienke, že sa jedná o spotrebiteľský úver, nakoľko peňažné prostriedky potreboval na osobné účely a nie na podnikateľskú činnosť, nakoľko žiadnu nevykonáva. Predmetná zmluva o úvere je v rozpore s ustanoveniami Zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj pôvodne platného zák. č. 258/2001 Z.z., ďalej je v rozpore s ustanoveniami Zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Navrhovateľ je v zmysle uvedeného zákona spotrebiteľom, pretože používa služby pre osobnú potrebu a podľa § 3 ods. 3 má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Zdôraznil, že zmluva o úvere je vyhotovená na predpísanom tlačive, kde nemal možnosť meniť zmluvné podmienky. Zmluva obsahuje vetu, kde dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky budú použité na výkon: zamestnania, povolania, podnikania alebo na iné účely. Takéto možnosti sú pre bežného spotrebiteľa zavádzajúce, avšak navrhovateľ vzhľadom na jeho postavenie nepodnikateľa bol v domnienke, že sa jedná o spotrebiteľský úver. V danom prípade ide o prípad, kde druhá strana bola v domnienke, že má postavenie spotrebiteľa a dodávateľ predstieral, že sa jedná o zmluvu medzi podnikateľmi. Odporca ako aj Rozhodcovský súd tvrdí, že sa nejedná o spotrebiteľa nakoľko pre posúdenie je dôležitý účel poskytnutia úveru. Políčko zaškrtnuté v omyle nie je smerodajné pre posúdenie, či sa skutočne jedná o použitie prostriedkov na účel zamestnania či povolania. Tým odporca predstiera iný právny úkon - Zmluvu o úvere, ktorá neposkytuje takú formu ochrany ako spotrebiteľská zmluva o úvere. Avšak pre posúdenie otázky o aký úver sa jedná je smerodajné na aký účel navrhovateľ finančné prostriedky naozaj použil. Napríklad aj v Rozsudku Krajského súdu Žilina č.k. 14Cob/I 13/2010 v obdobnej veci však súd v odôvodnení konštatuje, že o úmysle žalobkyne, že uzatvorila zmluvu o úvere ako podnikateľ, svedčilo aj jej správanie, ktorá poskytnuté prostriedky využila na podnikateľský účel. Z uvedeného vyplýva, že súd nielen skúma účel na aký boli prostriedky použité, ale aj to, či boli skutočne na taký účel použité. Na základe ust. § 2 zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch je navrhovateľ nepochybne spotrebiteľ, nakoľko peňažné prostriedky použil na osobné účely, a nie na podnikanie. V zmluve o úvere sa uvádza, že v zmysle §262 ods. 1 Obch. zákonníka sa všetky ich právne vzťahy budú spravovať Obchodným zákonníkom. Toto ustanovenie vylučuje použitie Občianskeho zákonníka, čím upiera použitie na spotrebiteľský úver, aj v prípade ak oň ide a porušuje tým ust. § 54 ods. 1 Obč. Zák. Z uvedených skutočností vyplýva, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Zmluva o úvere bola uzavretá v tiesni a za nevýhodných podmienok a je v rozpore s dobrými mravmi a teda je na základe ust. §39 Obč. zákonníka neplatná. Zmluva o úvere porušuje ustanovenia §53 ods. 1,2,4 písm. m) a r) Občianskeho zákonníka. Napádaná zmluva o úvere je tiež v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Vysoký poplatok za poskytnutie úveru považuje taktiež za neprijateľnú podmienku a zneužívanie tiesňovej situácie navrhovateľa a požičanie peňazí za jednoznačne absolútne nevýhodných podmienok pre dlžníka t.j. navrhovateľa. Právny systém nemôže poskytovať ochranu takémuto výkonu a aplikácii práva.

Ďalej navrhovateľ zdôraznil, že podľa ust. §5 ods. 2 Zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní rozhodcovská doložka je neplatná vtedy, ak sa na ňu vzťahuje dôvod neplatnosti zmluvy. Nakoľko sa na ňu dôvod neplatnosti Zmluvy o úvere vzťahuje sa na ňu dôvod neplatnosti a preto je neplatná. K vydaniu rozhodcovského rozsudku došlo na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v úverovej zmluve uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom. Dôvody, pre ktoré sú splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa §40 ods.1 Zákona č. 244/2002 písm. c.) aj.) Z.z. sú dané tým, že 1/ dohodnutou rozhodcovskou doložkou dochádza bez ohľadu na jej formuláciu k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa nakoľko absenciou tejto doložky by bol oprávnený ako veriteľ nútený svoj nárok vymáhať súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska občana (§84 a §85 Obč. z.)/spotrebiteľa (§87 písm. f.) O.s.p.). Pre každého spotrebiteľa je neporovnateľne výhodnejšie a hospodárnejšie zúčastniť sa súdneho konania vedeného na súde v jeho obvode, než pred rozhodcovským súdom vzdialeným od jeho bydliska. Dohodou s takýmto znením si spotrebiteľ jednoznačne zhoršil svoje zmluvné postavenie (porušenie §54 ods. 1 Obč. zák. - uvedené vyššie). Bez rozhodcovskej doložky by sa navyše konanie uskutočnilo podľa príslušných ustanovení O.s.p. v zmysle medzinárodných zmlúv a záväzkov, ktorého znenie je s ohľadom na stále rastúcu ochranu spotrebiteľa právom EU omnoho priaznivejšie než vnútorný štatút rozhodcovského súdu. O zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom (porušenie §53 ods. 1 Obč. zákonníka.) ide aj z dôvodu, že tento

daný rozhodcovský súd si vybral podnikateľ (odporca) podľa ním sledovaného záujmu, a nie spotrebiteľ (navrhovateľ). Nevýhoda rozhodcovského konania tiež spočíva v nemožnosti podať riadny opravný prostriedok resp. len v obmedzenej možnosti zrušiť rozsudok rozhodcovského súdu, a to len zo zákonne taxatívne určených dôvodov. Navyše rozhodcovské konanie prebiehalo pred rozhodcovským súdom, kde pri výbere rozhodcov a ich rozhodovaní absentuje dodržiavanie základných princípov ústavnosti pri menovaní a činnosti sudcov všeobecných súdov, nakoľko členom rozhodcovského súdu môže byť ktokoľvek kto je plnoletý, spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu, má skúsenosti na výkon funkcie rozhodcu a je bezúhonný (§6 Zák. č. 244/2002 Z.z.).

2/ z dôvodu potreby poskytnúť právnu ochranu spotrebiteľom pred nekalými rozhodcovskými doložkami svedčí aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie. Poukázal na výrok rozsudku vo veci Mostaza a Asturkom: Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď po tom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov 5) vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa jeho vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Zdôraznil, že uvedené možno analogicky aplikovať aj na konanie súdu pri rozhodovaní a zrušení rozhodcovského rozsudku v občianskom súdnom konaní. Poukázal na rozsudok KS Prešov č.k. 19CoE/99/2010 z 15.2.2011 podľa ktorého, rozhodcovská doložka dojednaná bankou znemožňuje spotrebiteľovi voľbu dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom a núti spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu (§53 ods.4 písm. r) Obč. zákonníka), rozsudok KS Banský Bystrica č.k. 17CoE/47/2011 z 24.2.2011 podľa ktorého krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku vydaného jediným rozhodcom, ktorého vybrala a v zmluve predformulovala nebanková spoločnosť. Dohoda zmluvných strán o tom, že majetkové spory vzniknuté zo zmluvy bude rozhodovať len rozhodcovský súd (rozhodca) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Krajský súd ďalej skonštatoval, že oprávnený si mylne vykladá zákon o rozhodcovskom konaní, keďže zriadenie rozhodcovského súdu neznamena, že je rozhodcovský súd zriadený zákonom. Ak je rozhodcovská zmluva neplatná, rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom.

Zdôraznil, že vzhľadom na to, že sa na zmluvu vzťahujú ustanovenia Obč. zákonníka, je na mieste aj aplikácia §53 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka, z čoho vyplýva, že cena plnenia sa nepovažuje za individuálne dojednanú, pretože aj keď sa s ňou spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, nemohol ovplyvniť jej obsah. V tomto prípade to navrhovateľ nemohol ovplyvniť, nakoľko podmienky boli už na predpísanom tlačive.

Ďalej uviedol, že zabezpečovacia zmenka obsahuje úrok z omeškania ako aj zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy čo je ročne 91,25 %. Preto je tak zmluva o úvere ako aj jej zabezpečenie zmenkou sú absolútne neplatné právne úkony a to nie len pre ich zásadný a morálny rozpor s právom. Výška 0,25% denne - je neprimerane vysoká a odporuje ust. § 502 Obch. z.: Zákon ustanovuje povinnosť platiť úroky v dojednanej výške. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Teda nie vo výške, ako to určuje úrok z omeškania 0,25% denne.

Pri výpočtoch dôvodov neplatnosti uviedol, že na základe ust. § 17 ods. 3 zák. č. 129/2010 o spotrebiteľ, úveroch nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru. Nakoľko žalovaný použil Zmenku na zabezpečenie predmetného úveru, porušil tým vyššie uvedené ustanovenie a preto je takáto zmenka neplatná.

Zdôraznil, že navrhovateľ uhradil odporcovi časť dlhu prostredníctvom splátok zo dňa 28.5. 2013, 26.7.2013, 28.8.2013 a je si vedomý svojej povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 672,- Eur z takéhoto absolútne neplatného právneho úkonu, čo aj v žalobnej odpovedi uviedol. Zmluva o úvere č. 501000521 je absolútne neplatný právny úkon a teda je neplatná aj rozhodcovská doložka. Rozhodcovský súd nebol oprávnený v danej veci rozhodnúť.

Odporca vo vyjadrení uviedol, že odporca je toho názoru, že súd by sa v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nemal zaoberať argumentmi navrhovateľa, ktoré sa obmedzujú na jeho

snahu preskúmať vec z hmotnoprávnej stránky. Preskúmanie veci z hmotnoprávnej stránky v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku je vzhľadom na právnu úpravu vylúčené. Účelom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku je umožniť ešte v inom konaní ako v konaní o výkon rozhodnutia súdne preskúmanie toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom a či bola dodržaná zákonnosť. Ak by mal súd totiž v rámci konania o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu preskúmať aj jeho správnosť, právna úprava rozhodcovského konania by stratila zmysel. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. US 335/2010 „Ústavný súd pripomína, že podstata rozhodcovského konania spočíva v mimosúdnom riešení sporov, pričom samotné rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred všeobecnými súdmi. Jeho významnými prednosťami oproti konaniu pred všeobecnými súdmi sú flexibilita a rýchlosť konania, jeho neformálnosť a nižšie trovy konania. Pri tomto konaní zákon počítá s minimálnymi zásahmi všeobecných súdov do výsledkov rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov, pretože v súlade s § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) možno tuzemský rozhodcovský rozsudok napadnúť žalobou na príslušnom všeobecnom súde len z taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré spočívajú v dodržiavaní zákonnosti.“

Zároveň rovnaký názor zaujal aj Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, kde sa uvádza, že „vychádzajúc z povahy rozhodcovského konania, ktorého zmyslom je prenesenie prejednanie a rozhodnutia určitého druhu sporu zo súdu na rozhodcu a z dôvodov pre ktoré môže byť rozhodcovský nález zrušený, možno dôvodiť, že úmyslom zákonodarcu bolo vylúčiť súdny prieskum vecnej správnosti rozhodcovského nálezu, t.j. správnosti skutkových zistení a právneho posúdenia veci; ak by mal súd v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku preskúmať jeho vecnú správnosť, stratila by zmysel právna úprava rozhodcovského konania“.

Zdôraznil, že navrhovateľ podal predmetnú žalobu po zákonom stanovenej lehote a teda lehota na podanie žaloby mu márne uplynula, a to aj napriek skutočnosti, že o možnosti podať žalobu o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu bol žalobca poučený aj v samotnom rozhodcovskom rozsudku. Takúto žalobu je však nutné podať na vecne a miestne príslušnom súde. Žalovaný je toho názoru, že v ustanovení § 41 ods. 1/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní je stanovená objektívna lehota v ktorej má byť žaloba o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podaná na súde. Žalovaný je zároveň toho názoru, že predmetná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je lehotou procesnoprávnou ale je lehotou hmotnoprávnou, nakoľko lehotami procesnoprávnymi nie sú lehoty na podanie žaloby. Zároveň podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemá povahu riadneho ani mimoriadneho opravného prostriedku a aj z toho dôvodu nemožno považovať lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku za lehotu procesnoprávnou, ale je potrebné túto lehotu považovať za lehotu hmotnoprávnou a teda prekluzívnu. Podľa názoru žalovaného teda 30 dňová lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku uplynula, pričom táto 30 dňová lehota začala plynúť dňa 06.12.2013 a skončila uplynutím tridsiateho dňa. Žalobca však svoju žalobu zo dňa 20.12.2013 doručil na miestne nepríslušný súd až dňa 30.12.2013, t.j. je zrejme, že žaloba bola na miestne príslušný súd postúpená až po zákonom stanovenej lehote. Žalovaný tiež uvádza, že aj podľa Dôvodovej správy vypracovanej k zákonu o rozhodcovskom konaní je v súvislosti s ustanovením § 40, ktoré taxatívne vymedzuje dôvody na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedená nutnosť podať takúto žalobu v lehote 30 dní na vecne a miestne príslušný všeobecný súd. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je návrhom na začatie civilného konania, a preto v tomto prípade nemožno aplikovať ustanovenia § 105 ods.4 OSP. Jej kardinálnou funkciou je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia rozhodcovského súdu. Na jej interpretáciu je potrebné použiť analógiu s ustanoveniami piatej časti druhej hlavy OSP týkajúcej sa správneho súdnictva. Žaloby využívané v správnom súdnictve nie len preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ale vo svojej podstate majú črty opravného prostriedku. Z toho dôvodu má žalovaný má za to, že v prípade žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa na včasnosť podania prihliada podľa ustanovení o opravných prostriedkoch, napr. §204 ods.1 OSP. V nadväznosti na ustanovenia o správnom súdnictve v spojení s ustanoveniami o opravných prostriedkoch žalovaný záverom uvádza, že na to, aby žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyvolala zmyšľané následky, musí byť včas, t.j. v zákonnej lehote doručená, resp. postúpená príslušnému súde. Nestačí, aby žaloba bola v lehote podaná na akomkoľvek súde, ale do uplynutia lehoty na vykonanie procesného úkonu musí byť doručená príslušnému súde, ktorý je podľa zákona oprávnený vec prejednať a rozhodnúť.

K dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní uviedol, že žalobca ako dlžník uzatvoril so žalovaným ako veriteľom dňa 28.11.2011 zmluvu o úvere č. 501000521 (ďalej len „Zmluva“). Žalobcom predložená Zmluva o úvere

nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobca vstúpil do právneho vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon povolania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu.

Podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorý bol účinný v čase uzavretia Zmlúv o úvere, je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zdôraznil, že žalobca už len podľa jeho vlastných tvrdení a zmluvných vyhlásení zvláštnej vôle (a v tomto smere nepreukázal nič iné) vstúpil do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon povolania. Žalobca v Zmluve o úvere výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojim podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania. V Zmluve o úvere a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobca vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Žalobca tiež prehlásil, že informácie, ktoré poskytol žalovanému pred uzavretím zmluvy, sú pravdivé. Žalobca tiež vyhlásil, že zmluvu uzatvoril slobodne, vážne, zrozumiteľne a nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdzuje svojim podpisom. Žalobca vyhlásil, že akékoľvek jeho tvrdenie v budúcnosti o tom, že nebol oboznámený s podmienkami zmluvy, bude na jeho ťarchu a nebude považované za právne relevantné. Poukázal na to, že uvedené skutočnosti predložil a preukázal súdu sám žalobca. Žalobca toto svoje vyhlásenie potvrdil svojim osobitným podpisom v zmluve. Zmluva o úvere umožňuje aj iný obsah vyhlásenia v podobe poskytnutia úveru na účel zamestnania, podnikania alebo iného účelu. Žalovaný so žalobcom uzatvorili dňa 28.11.2011 dodatok ku zmluve o úvere, kde žalobca vlastnoručne vypísal, že poskytnuté finančné prostriedky použije na úhradu poplatkov spojených s výkonom povolania. Ako už bolo uvedené vyššie, podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel dlžník poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Žalovaný v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia žalobcu, že ide o úver poskytnutý na výkon povolania. Uviedol, že je potrebné tiež zdôrazniť, že žalobca podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon povolania (a tento účel v zmluve vyznačil) a toto vyhlásenie potvrdil svojim podpisom. Žalovaný toto jeho vyhlásenie akceptoval. Táto skutočnosť je pritom jasne preukázaná Zmluvou o úvere. Záverom tejto časti treba uviesť, že žalovaný pri poskytovaní peňažných prostriedkov vychádza čo do účelu z vyhlásenia jednotlivých klientov. Oblasť predmetu podnikania žalobcu je charakterizovaná ako rýchle „pôžičky“, kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov. Ak by tieto vyhlásenia napokon boli nepravdivé, má žalovaný k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi. V prípade postavenia žalovaného treba akcentovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Argumentácia žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa, na ktorú zjavne „zabudol“ poukázať žalobca. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoľávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v súkromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Analogicky, ak žalobca v Zmluve o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho zamestnania, treba chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Vo vzťahu k účelu poskytnutia

peňažných prostriedkov na výkon povolania (analogicky teda aj na výkon zamestnania) žalovaný poukázal na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, sp. zn. P/0355/01/2012 vydané v konaní proti žalovanému, ktorým bolo toto zastavené z dôvodu, že „nebol preukázaný spotrebiteľský charakter zmluvy, ktorej všeobecné podmienky boli predmetom kontroly“, preto správny orgán dospel k názoru, že „v danom prípade nie je možné objektívne vyvodiť zodpovednosť účastníka konania za porušenie § 4 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 3 ods. 3 a § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 2a), b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení neskorších predpisov.“ Z odôvodnenia rozhodnutia o zastavení konania si žalovaný dovoľí citovať: „Dlžníčka v posudzovanej zmluve nemá právne postavenie spotrebiteľa, pretože nenapĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko jej bol úver poskytnutý na výkon POVOLANIA a dojednaná zmluva uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka sa spravuje ako absolútny obchod jeho právnym režimom. “

K platnosti rozhodcovskej zmluvy uviedol, že pri uzatváraní zmluvy sa súčasne zmluvné strany dohodli, že pre prípad ak by došlo k sporu vyplývajúceho zo zmluvy, uzatvoria nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu a nie rozhodcovskú doložku ako sa mylne domnieva žalobca. Žalovaný so žalobcom dňa 28.11.2011 pristúpili k podpisu samostatnej nevýhradnej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva je uzavretá platne, v zmysle ustanovenia § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Ako žalovaný vyššie uviedol, žalobca so žalovaným uzatvorili samostatnú Rozhodcovskú zmluvu, obsiahnutú na samostatnom dokumente a nie rozhodcovskú doložku ako sa nesprávne domnieva žalobca. Rozhodcovská zmluva síce je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, avšak predstavuje samostatný dokument, ktorý je osobitne podpísaný ako žalobcom tak aj žalovaným. Žalovaný má za to, že žalobca v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy nemal k jej obsahu žiadne výhrady. S rozhodcovskou zmluvou sa riadne oboznámil, jej ustanoveniam porozumel a túto skutočnosť na znak súhlasu potvrdil vlastnoručným podpisom. Žalobca zároveň vyhlásil, že bol pred uzavretím rozhodcovskej zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch jej uzavretia, k čomu pripojil svoj vlastnoručný podpis. V zmysle rozhodcovskej zmluvy sa žalobca so žalovaným dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Je zrejmé, že žalobca so žalovaným uzatvorili nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu. Z toho dôvodu neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka podľa ktorého sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považuje najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nakoľko žalobca nie je spotrebiteľom a žalobca so žalovaným uzatvorili nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, v ktorej Čl. II ods. 1 obsahuje ustanovenie, ktoré hovorí o tom, že žalujúca zmluvná strana je oprávnená riešiť všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere buď pred rozhodcovským súdom alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky

Vo veci súd nariadil pojednávanie. Na pojednávanie sa nedostavil odporca, ktorý neúčast' ospravedlnil. Nakoľko súd nezistil dôvody pre odročenie pojednávania, vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal v neprítomnosti odporcu.

Navrhovateľ na pojednávaní zotrval na podanom návrhu.

Podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z. účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Podľa § 43 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a) a c), pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

Súd zistil, že Stály rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., vydal rozsudok č.k. SR 04641/13 dňa 20.11.2013, ktorým v konaní o zaplatenie 905,97 eur vo veci účastníkov rozhodol tak, že navrhovateľa, ktorý v danom konaní vystupoval ako odporca, zaviazal zaplatiť žalobcovi, ktorý v tomto konaní vystupuje ako odporca, sumu vo výške 905,97 eur spolu so zmenkovým úrokom

vo výške 0,25 % denne zo sumy 905,97 eur od 30.1.2013 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 905,97 eur od 4.3.2013 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 267,679 eur, všetko v mesačných splátkach vo výške 120 eur splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci pod následkom straty výhody splátok.

Podľa potvrdenia o prevzatí fin. prostriedkov odporca potvrdil prevzatie prostriedkov od navrhovateľa vo výške 30 eur na úhradu záväzkov podľa č. zmluvy 501000521 dňa 28.5.2013, rovnako na zhodný účel potvrdil dňa 26.7.2013 prevzatie fin. prostriedkov vo výške 25 eur, dňa 28.8.2013 o prevzatie 15 eur.

Súd zistil, že medzi účastníkmi bola dňa 28.11.2011 uzavretá rozhodcovská zmluva, podľa ktorej sa účastníci dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 501000521 uzatvorenej dňa 28.11.2011 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie a spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienok zabezpečujúcich úverovú zmluvu budú riešené po a/ pred SRS ak žalujúca strana podá žalobu na SRS, tak rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov SRS a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov SRS, pričom účastník konania môže do 15 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podľa SRS žiadať o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca a po b/ pred príslušným súdom SR, ak žalujúca strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (O.s.p.), pričom účastníci sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy, ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi SRS založená právomoc SRS.

Účastníci dňa 28.11.2011 uzavreli dodatok k zmluve o úvere č. 501000521 medzi odporcom ako veriteľom a navrhovateľom ako dlžníkom, v zmysle ktorej navrhovateľ prehlásil, že sumu 350 eur použije na úhradu poplatkov spojených s výkonom povolenia.

Súd v konaní oboznámil aj obsahom pripojeného spisu SRS spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s.. Osobitne zistil, že návrh na začatie rozhodcovského konania bol podaný odporcom dňa 17.3.2013 a odporca ako veriteľ žiadal, aby rozhodcovský súd vydal rozsudok v znení v akom bol následne vydaný s tým, že si uplatnil nároky zo zmenky.

Rozhodcovský súd listom zaslanom na adresu navrhovateľa oznámil navrhovateľovi, že mu ako v danom konaní bola uložená povinnosť, ktorú je povinný splniť, rozhodnutie pre účastníkov záväzné a rozsudok nadobudol právoplatnosť.

Podľa doručky, súd zistil prijatie zásielky SR04641/13R, ktorou bol doručovaný rozhodcovský rozsudok dňa 5.12.2013. Na origináli rozsudku SRS bola vyznačená právoplatnosť k 7.1.2014.

Rozhodcovské konanie bolo navrhovateľovi oznámené 4.4.2013. Na žalobnú odpoveď bol vyzvaný navrhovateľ listom zo dňa 7.5.2013. Výzvou rozhodcovského súdu na adresu navrhovateľa zo dňa 3.10.2013 bol navrhovateľ (v postavení odporcu v rozhodcovskom konaní) vyzvaný na vyjadrenie sa k návrhu. Navrhovateľ rozhodcovskému súdu uviedol, že súhlasí s nezaplatenou istinou 672 eur avšak nie tak, ako je uvedená suma 905,97 eur, zmenkový úrok vo výške 91,25 % ročne považuje za neetický a zmenkový úrok žiada spájať s dlžnou istinou a trovy rozhodcovského konania považuje za neúmerné.

Súd zo zmluvy o úvere uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom dňa 28.11.2011 zistil, že odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi ako dlžníkovi úver vo výške 350 eur, ktorý sa zaviazal zaplatiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 322 eur a spolu zaplatiť čiastku 672 eur v 12 mesačných splátkach po 56 eur, pričom bol vyznačený spôsob dôvodu poskytnutia úveru ako na výkon povolenia, pričom neboli vyznačené kolónky zamestnania, podnikania, iný účel, zmluva bola. Súd sa oboznámil aj s obsahom všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ako aj zmenkou vystavenou dňa 28.11.2011 na rad Pohotovosť s.r.o. na sumu 905,97 eur pri zmenkovom úroku 0,25 % denne od 30.1.2013.

Súd zistil, že navrhovateľ podal 28.11.2011 žiadať o úpravu splátkového kalendára (spoplatnená), na základe ktorej bola odporcom za úpravu splátkového kalendára pri úverovej zmluve č. 501000367 pri

výške úveru 800 eur o úpravu splátkového kalendára o jeden mesiac bola vyúčtovaná suma vo výške 128 eur. Súd z navrhovateľom predloženej inej úverovej zmluvy zo dňa 19.4.2011 zistil, že na zmluvách zo dňa 19.4.2011 nie je začiarknutý žiaden spôsob účelového poskytnutia prostriedkov, pričom vo fotokópi v konaní 21C/228/2013 pred OS Bratislava II je začiarknutý dôvod poskytnutia úveru - povolanie, hoci v predloženej origináli úplne zhodnom s fotokópiou (pretláčenie písma v samoprepisovacom súbore strán) žiaden takýto účel začiarknutý nie je.

Podľa § 54 ods. 1 Obč. zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 Obč. zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv pleti výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Pokiaľ sa jedná o posúdenie charakteru zmluvného vzťahu, súd zistil, že v návrhu úverovej zmluvy sú uvedené viaceré možnosti účelu a to poskytnutie úveru na účely zamestnania, povolania, podnikania a kolónka iný účel. Rovnaké členenie bolo uvedené aj na inej zmluve uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom zo dňa 19.4.2011.

Podľa § 2 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Súd vyjadruje presvedčenie, že aj keby sa bolo pravdivé tvrdenie odporcu a vyjadrenie názoru rozhodcu, že vzhľadom na účelovosť poskytnutia úveru sa nejedná o spotrebiteľský úver, aj tak sa jedná o spotrebiteľský vzťah, ktorý bol upravený zák. č. 250/2007 Z.z. a Občianskym zákonníkom, nakoľko zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je len špeciálnym zákonom k úprave záväzkových vzťahov zo zmluvy o úvere (pôžičke).

Súd v konaní nemal preukázané, kto vypisoval údaje o zmluve o úvere, dodatku, ale vzhľadom na rozdielnosť písma navrhovateľa na ním rukou písaných dokumentoch, rozdielnosť písma na oboch oboznámených úverových zmluvách, je veľký predpoklad, že obsah zmluvy vypisoval obchodný zástupca veriteľa, ktorý bol známy údajov o výške istiny, poplatku, splátkach, čísle zmluvy, ID klienta. Je len ťažko predstaviteľné, že by si takéto podmienky (aj výšku poplatku za uzavretie úveru) vedel písať dlžník.

Veľmi pochybným sa súdu javí aj dodatok k zmluve, kde v deň podpisu zmluvy, ktorá by mala byť účelom poskytnutia prostriedkov na výkon povolania (naviac osobe jednoznačne v dôchodkovom veku) účastníci uzavrujú aj dodatok, kde dlžník tvrdí úhradu poplatkov na výkon povolania, avšak neuvedie ani zamestnávateľa.

Bez ohľadu na uvedené, či takúto možnosť účelovosti úveru označil sám veriteľ alebo dlžník, veriteľ je pri poskytovaní úverov povinný postupovať obozretne a aspoň všeobecne preveriť tvrdené skutočnosti, teda či prostriedky majú slúžiť na výkon povolania.

Ak teda úver má byť poskytovaný výslovne účelovo na účely povolania, zamestnania či podnikania, teda ako prioritné dôvody, poprípade iné dôvody, musí si takýto dôvod overiť. Povoláním je najmä vzťah zo štátnozamestnaneckého či iného služobného pomeru, na rozdiel od zamestnania. Súdu je vôbec obtiažne si predstaviť existenciu poplatkov, spojených so štátnozamestnaneckým či služobným pomerom, nakoľko právne prepisy takúto možnosť ani nepripúšťajú (s výnimkou náhrady škody, avšak to nie je výkon povolania).

Ak má byť teda úver poskytovaný predovšetkým na účely povolania, zamestnania či podnikania, pretože práve tieto možnosti boli stanovené, je náležité požadovať po veriteľovi, aby overil u dlžníka účel poskytnutia úveru a to nie len zaškrtnutím možnosti a uzavretia dodatku s deklarovaním takejto možnosti, najmä ak úver poskytuje osobe, ktoré nie je podnikateľom ani vykonávateľom slobodného povolania a poskytnutie úveru na takýto účel znamená nižšiu mieru ochrany pre dlžníka. Uvedené je potrebné aj z dôvodu, aby sa vylúčila skutočnosť, že práve veriteľ využije takýto účel a navedie dlžníka (resp.

podmiení poskytnutie úveru vyznačením takéhoto účelu) na takýto postup tak, aby získal pre seba výhody. Jednoznačne poskytnúť úver na výkon povolania (podnikania či zamestnania) je výhodnejšie pre veriteľa ako dlžníka.

Nečinnosť veriteľa nemožno ospravedlniť tým, že poskytuje rýchle či ultrarýchle úvery, pretože snaha o poskytnutie úveru v čo najkratšom čase nemôže prevyšovať pred vykonaním posúdenia účelovosti úveru, bonity a poučení dlžníka.

Naviac, aj keby napr. bol dlžník presvedčený, že úver požaduje na účely povolania, napr. na úhradu jazykového kurzu, aby si zlepšil vedomosti, ktoré môže využiť v povolani, alebo nahradil škodu, napr. zo schodku či inak spôsobenú škodu, ani takéto plnenie nie je možné považovať na účel výkonu povolania, pretože je potrebné vychádzať aj z účelu smernice, konkrétne čl. 3 písm. a smernice Rady 87/102/EHS, kde podľa ktorej je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri operáciách, na ktoré sa vzťahuje smernica, konaná za účelom nesúvisiacim s jej živnosťou, podnikaním či povolaním. Navyše aj samotný zákon § 2 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení v čase uzavretia zmluvy, neoznačoval za spotrebiteľa osobu, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Teda u navrhovateľa by sa muselo jednať o výkon povolania, nestačí nároky spojené s povolaním.

Teda ak sa veriteľ rozhodol poskytnúť účelový úver, ktorý sa mal vyňať spod režimu spotrebiteľských úverov, naviac bol poskytovaný za výrazne nepriaznivejších podmienok ako boli úverové podmienky poskytované obchodnými bankami, osobe ktorá bola na starobnom dôvodu a neuviedla žiadneho zamestnávateľa, účel úhrady - poplatkov súvisiacich s povolaním je skoro nemožný, musí si účel poskytnutia úveru skutočne preveriť tak, aby skutočný účel poskytnutia nevzbudzoval pochybnosti, inak súd musí aplikovať výklad zmluvy priaznivejší pre dlžníka a poskytnúť mu ochranu vyplývajúcu zo zákona o ochrane spotrebiteľa 129/2010 Z.z., zák. č. 250/2007 Z.z. , Občianskeho zákonníka a pod..

Pokiaľ odporca poukazoval aj na rozhodnutie SOI, opomenul uviesť aj rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, zo dňa 27.05.2013, č.: SK/0755/99/2012, SK/0756/99/2012, ktorým podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, vo veci odvolania účastníka konania - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, kontrola vykonaná dňa 06.06.2012 v sídle spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, proti rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, č. P/0193/01/2012, zo dňa 14.09.2012, ktorým bola podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložená peňažná pokuta vo výške 15 000 EUR, slovom: pätnásťtisíc eur, pre porušenie § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a písm. b/, vyššie cit. zákona o ochrane spotrebiteľa a proti rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, č. P/0194/01/2012, zo dňa 14.09.2012, ktorým bola podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložená peňažná pokuta vo výške 15 000 EUR, slovom: pätnásťtisíc eur, pre porušenie § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a písm. b/ vyššie cit. zákona o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku rozhodol, že tak, že z dôvodu hospodárnosti správneho konania spája do jedného konania rozhodnutie I. stupňového správneho orgánu č. P/0194/01/2012 evidované na odvolacom orgáne pod číslom SK/0756/99/2012 a rozhodnutie I. stupňového správneho orgánu č. P/00193/01/2012 evidované na odvolacom správnom orgáne pod č. SK/0755/99/2012, napadnuté rozhodnutia vo výrokovvej časti zmenil tak, že účastníkovi konania: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 (ďalej len „účastník konania“) pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík, realizáciou obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušuje alebo môže narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - pri výkone kontroly inšpektormi SOI zo dňa 06.06.2012 v spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, ako aj následným zabezpečením doplňujúcich podkladových materiálov bolo zistené, že účastník konania pri uzatváraní Zmluvy o úvere č. 601000074 zo dňa 20.09.2011 so spotrebiteľom p. F. J. pri uzatváraní Zmluvy o úvere č. 203800282 zo dňa 30.06.2011 so spotrebiteľkou p. P. H. postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, čo malo za následok značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Zaškrtnutím políčka v zmluve, majúceho

svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa, bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má, účastník konania, ako poskytovateľ úveru, nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, keďže spotrebiteľ p. F. bol v čase podpisu Zmluvy o úvere č. 601000074 zo dňa 20.09.2011 v invalidnom dôchodku a nijakú činnosť majúcu charakter zamestnania, povolania či podnikania nevykonával a taktiež spotrebiteľka p. P. bola v čase podpisu Zmluvy o úvere č. 203800282 zo dňa 30.06.2011 v invalidnom dôchodku a nijakú činnosť majúcu charakter zamestnania, povolania či podnikania nevykonávala, čím došlo k naplneniu znakov nekalej obchodnej praxe v zmysle § 7 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení neskorších predpisov a k porušeniu

§ 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení neskorších predpisov podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení zákona č. 397/2008 Z.z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ukladá pokutu vo výške 30 000 EUR, slovom: tridsaťtisíc eur. Uloženú pokutu je účastník konania povinný uhradiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia priloženou poštovou poukázkou alebo príkazom na úhradu na účet: Štátna pokladnica, č. ú.: 7000065068, numerický kód-8180, VS-01930112.

Súd preto prejudiciálne rozhodol, že sa medzi navrhovateľom ako dlžníkom a odporcom ako veriteľom sa jednalo o vzťah veriteľa a dlžník - spotrebiteľ, ktorý sa mal spravovať ust. zák. č. 129/2010 Z.z..

Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ust. § 52. Vychádzajúc z tohto ustanovenia spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z. z. Tento právny predpis v ust. § 1 ods.2 definoval spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.. Veriteľom v zmysle ust. § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a spotrebiteľom podľa ust. § 2 písm. a/ fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý oprávneným túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré povinný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Odporca má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo ním nepochybne preukázané, že by odporcovi poskytol úver za účelom výkonu povolania.

Súd v konaní nepreskúmal vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona, zistiť či sa jedná o spotrebiteľský vzťah, či pri rozhodovaní boli dodržané práva spotrebiteľa a či vôbec mal rozhodca právomoc vec rozhodnúť, teda či bola platná rozhodcovská zmluva.

Právoplatný rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 zák. č. 244/2002 Z.z., má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu a po uplynutí lehoty na plnenie je v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov.

V danej veci je nepochybné, že dlžník je a aj v čase uzavretia zmluvy bol spotrebiteľom, pretože nebolo preukázané, že by pri uzavretí zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Účel povinnému poskytnutých peňažných prostriedkov na výkon povolania, tak ako je vyplnené v predtlačí textu zmluvy o úvere, a tak ako to vyplýva z odôvodnenia exekučného titulu, nie je v konaní preukázaný. Podľa názoru súdu ustanovenie v predmetnej zmluve, že dlžník (teda

povinný) prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania nevylučuje, že ide o spotrebiteľský vzťah. Súd pritom poukazuje na skutočnosť, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku (majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný a teda nespotebiteľský úver majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku), teda veriteľa. Okrem toho je súdu z iných obdobných konaní známe, že odporca ako veriteľ subjekty podnikajúce alebo vykonávajúce činnosť na základe iného ako živnostenského oprávnenia, špecifikuje v zmluvách o úvere aj ich obchodným menom a prideleným identifikačným číslom, čo v danom prípade v zmluve o úvere taktiež absentuje. Pritom je zaujímavé, že v zmluvách o úvere uzatváraných minimálne od roku 2010 je takmer pri všetkých fyzických osobách, ktoré nemajú živnostenské oprávnenie alebo iné oprávnenie na podnikanie uvedené, že úver berú na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania. Bezpečným preukázaním tejto skutočnosti pritom nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy o poskytnutí úveru na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je zamestnanie/povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto zamestnaním, povolaním či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy malo. V uvedenom zmysle však odporca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil, preto súd konštatuje, že vymedzenie účelu poskytnutia úveru v konkrétnej veci "na výkon povolania" v spojení s nedostatkom akýchkoľvek ďalších dôkazov zo strany oprávneného má rovnaký dopad, ako keby v zmluve nebol jej účel vymedzený vôbec, t.j. súd na vec musí aplikovať i ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Z uvedených dôvodov sa vo veci použije špeciálna právna úprava obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Pokiaľ aj bod 16 VPPÚ obsahuje klauzulu v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, t.j. že na všetky právne vzťahy založené zmluvou o úvere sa použijú ustanovenia Obchodného zákonníka, táto klauzula nepochybne obchádza ustanovenie § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka o nemožnosti odchyliť sa v neprospech spotrebiteľa od výhodnejšej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku, a je preto zo zákona neplatná.

Pri konštatovaní, že medzi oprávneným a povinným zo Zmluvy o úvere zo dňa 28.11.2011 vznikol zmluvný vzťah spotrebiteľského charakteru, treba predovšetkým poukázať na skutočnosť, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje základnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, ďalej len "RPMN". Tento nedostatok spája zákon s následkom, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z.). RPMN má totiž za cieľ chrániť spotrebiteľa, ktorý umožňuje spotrebiteľovi identifikovať v jednom čísle všetky úroky a poplatky spojené so spotrebiteľským úverom. Rozhodcovský rozsudok pritom nie je preskúmateľný v tom zmysle, že z neho nie je možné vyvodiť, čo z priznanej istiny predstavuje nevrátené peňažné prostriedky a čo nedovolené úroky a poplatky, a to s poukazom na skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok bol rozhodcovským súdom odôvodnený výlučne len ako plnenie z vlastnej zmenky dlžníka - navrhovateľa, ktorá bola vyplnená oprávneným na základe dohody o vyplnení zmenky. Aj právne zdôvodnenie priznania nároku odporcovi, o ktoré sa opierať rozhodcovský súd, vychádza len zo zákona č. 191/1950 Sb. zmenkový a šekový. Súd pritom považuje zmluvné dojednanie - dohodu o vyplnení zmenky, na základe ktorej oprávnený vyplnil do zmenky chýbajúce údaje, a to zmenkovú sumu a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá ako zmluvné dojednanie vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 4 písm. i/, k/, o/ Občianskeho zákonníka) a sleduje cieľ obísť právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Takáto dohoda o vyplnení zmenky a jej následné použitie je v rozpore s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. V zásade je potrebné uviesť, že spotrebiteľské právo v čase uzavretia zmluvy vylučoval možnosť prijať zmenku od spotrebiteľa. Prechádzajúci zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 4 ods. 6 upravoval možnosť prijatia zmenky od dlžníka, avšak len na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, a to len za určitých, presne stanovených podmienok. V praxi sa však tento inštitút ukázal ako ľahko zneužitelný v neprospech spotrebiteľa, a preto súčasná koncepcia spotrebiteľského práva je založená na princípe zákazu splniť alebo zabezpečiť splnenie dlhu zo spotrebiteľského úveru zmenkou alebo šekom (§ 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z.). Dohoda uzavretá v článku 13 všeobecných zmluvných podmienok umožňuje vystaviť povinnému zmenku, v

ktorej nie je vyplnená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, ktoré údaje za určitých podmienok môže vyplniť oprávnený, ako remitent. Zmenkovú sumu vyplní oprávnený v rozsahu všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré podľa uváženia veriteľa vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky, pričom oprávnený má dokonca možnosť vyplniť až dve zmenky druhú zmenku v prípade stratenia alebo zničenia prvej zmenky, kde má veriteľ uviesť zmenkovú sumu, ktorá bude pozostávať zo všetkých peňažných nárokov veriteľa až ku dňu vyplnenia tejto druhej zmenky. Takéto zmluvné dojednanie o vyplnení zmenky za stavu, že ide o spotrebiteľský vzťah, a ktoré zmluvné dojednanie mení vzťah medzi účastníkmi zo zmluvného dojednania na vzťah zo zmenky, ktorý nie je zásadne kauzálny a nepožíva žiadnu ochranu spotrebiteľa, musí súd vyhodnotiť ako neprijateľnú, a tým neplatnú zmluvnú podmienku v súlade s § 54 ods. 5 Občianskeho zákonníka, resp. ako neplatné dojednanie v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako i dojednanie, rozporné s § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Takouto dohodou veriteľ jednostranne zmenil podmienky zmluvy. Uzavretím dohody o vyplnení zmenky pritom dostáva do rúk oprávnenie rozhodnúť o tom, že ním požadované plnenie je v súlade so zmluvou, čo je taktiež v rozpore s § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o zmenkový úrok 0,25 % denne z dlžnej sumy, t. j. 91,25 % ročne, ktorý zrejme predstavuje úrok z omeškania, je zjavné, že tento si oprávnený "pripravil" v zmenke, ktorú povinný podpísal pri uzavretí zmluvy. Takto špecifikované úroky nie sú dojednané v zmluve. V čl. 6 VPPÚ zmluvy si účastníci akurát dohodli, že ak sa stane celý dlh splatný naraz v zmysle bodu 4 týchto podmienok, dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške určenej v § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Oprávnený teda v rozpore so zmluvou voči povinnému uplatňuje "zmenkový" úrok v uvedenej výške. Pokiaľ teda rozhodcovský rozsudok priznal plnenie oprávnenému na základe zmenky a len na základe zmenky, ktorú vyplnil oprávnený na základe neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky, je potrebné konštatovať, že plnenie priznané v rozhodcovskom rozsudku je v rozpore s § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 4 písm. k), o) Občianskeho zákonníka, resp. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Je pritom zjavné, že oprávnený ako dodávateľ mal znenie tohto zmluvného dojednania vopred pripravené vo všeobecných zmluvných podmienkach, ktoré používa vo všetkých prípadoch. Súd ďalej dodáva, že rozhodnutie rozhodcu, ktorý zo spotrebiteľského vzťahu vytvoril bezkauzálny vzťah zo zmenky, vylučuje akékoľvek inštitúty zamerané na ochranu spotrebiteľa, čím porušuje kogentné predpisy určené na ochranu spotrebiteľa a výrazne preberá len argumenty oprávneného. Z dôvodov uvedených vyššie je potom zjavné, že veriteľovi neprináleží ani zákonný úrok v zmysle § 191/1950 Sb. vo výške 6% ročne z dlžnej sumy. Jednoznačne však je možné tvrdiť, že rozhodcovský súd porušil práva navrhovateľa ako spotrebiteľa, teda zákony na ochranu práv spotrebiteľov.

V ustanovení § 41 ods. 1) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní sa uvádza, že „žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku “.

Podľa ust. § 41 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z. v znení zmien a doplnkov, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní od dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Podľa ust. § 51 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z. na vecnú a miestnu príslušnosť súdov a na konanie pred nimi sa vzťahujú ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi. Všeobecným predpisom v konaní pred súdmi je Občiansky súdny poriadok. Pre počítanie času predmetnej lehoty platí ust. § 57 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého je lehota zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Súd preto dospel k názoru, že predmetná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku súdom, je svojou povahou lehotou procesnoprávnou, ktorá sa vzťahuje na procesný úkon, urobený podľa vyššie citovaného ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní s podpornou platnosťou ustanovení O. s. p. V posudzovanom prípade rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený 5.12.2013 a lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 57 ods. 1 O. s. p. začala plynúť 6.12.2013 a uplynula 5.1.2014. Podľa odtlačku pečiatky podateľne OS Bratislava II, bola žaloba doručená do podateľne 30.12.2013, teda včas. Zákon pre doručenie žaloby vyžaduje jej podanie na súde, nie je nevyhnutné podanie na miestne príslušnom súde, nakoľko miestne príslušný súd vec postúpi na príslušný súd.

Súd pri svojich úvahách poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. apríla 2014 č. k. 6Co/382/2013 ktorý judikoval, že <<https://www.justice.gov.sk/Stranky/Ministerstvo/Komisia-na-posudzovanie-podmienok-v-spotrebitelskych-zmluvach/Rozhodnutia-slovenskych-sudov-vo-veciach-ochrany-spotrebitela-detail.aspx?lc=701>>lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní je procesnoprávna. Z tohto dôvodu postačí, ak žalobca v súlade s normami Občianskeho súdneho poriadku, podá žalobu v posledný deň lehoty na poštovú prepravu. Krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu, ktorý nesprávne právne posúdil povahu zákonnej lehoty.

Naviac, ak miestna príslušnosť súdu je určená v poslednej vete § 88 ods. 2 O. s. p., <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3980331&FragmentId2=3980331>> podľa ktorého je na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku vždy príslušný súd, v obvode ktorého sa nachádza miesto rozhodcovského konania, prípadné postúpenie žaloby súdu podľa pobytu spotrebiteľa - v jeho prospech, nemožno považovať za podanie žaloby na miestne nepríslušnom súde.

Pokiaľ sa jedná o rozhodcovskú doložku súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2013, sp. zn. 6 Cdo 217/2012 Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Obč. zák. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

Súd je s poukazom na uvedené názoru, že rozhodcovská zmluva v konaní, kde vystupuje spotrebiteľa (podľa vtedy platne právnej úpravy), môže byť platná len vtedy, ak je výsledkom individuálneho dojednaní medzi veriteľom a spotrebiteľom a rešpektuje všetky zákonom stanovené podmienky.

Súd súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že pre realizáciu práv spotrebiteľa je výhodnejšie konanie pred všeobecným súdom, kde je mu priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, konanie je dvojinštančné, je možných viacero opravných a mimoriadnych opravných prostriedkov, v prípade porušenia práv je možné sa domáhať ochrany aj ústavnou sťažnosťou. Naviac konanie je vedené podľa procesných predpisov stanovených zákonom, ktoré sú každému známe, o ktorých súd spotrebiteľa bez náležitého zastúpenia či právnického vzdelania poučuje, naproti tomu konanie pred rozhodcom je vedené podľa interných predpisov rozhodcovského súdu, ktoré ani nemusia byť spotrebiteľovi známe.

Súd preto považuje za nevyhnutné, nie len aby rozhodcovská zmluva či doložka nebola neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ale aby predstavovala skutočnú vôľu účastníkov, aby ich prípadný spor mohol byť rozhodovaný aj v konaní pred rozhodcom, aby aj výber rozhodcovského súdu bol transparentný, nebol len vôľou veriteľa a pod.. Uzavretiu zmluvy museli v danom čase predchádzať náležité poučenia o právach a povinnostiach, vedomosť o procesných postupoch pred rozhodcovským súdom (ich obsahu, výhodách a nevýhodách) a výsledok musí byť prejavom slobodnej a vážnej vôle oboch účastníkov podrobiť sa prípadnému rozhodcovskému konanie.

V súdnej veci však súd zistil, že síce rozhodcovská zmluva ponúkala možnosť voľby uplatnenia nároku pred všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak rozhodcovská zmluva obsahovala predtlač pripravenú veriteľom - odporcom, pre prípad možnosti rozhodcovského konania stanovovalo právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., teda rozhodcovský súd ktorý podľa vedomostí súdu rozhoduje úplne prevažnú väčšinu sporov odporcu, ak nie všetky ním podané návrhu proti dlžníkom.

Súd nezistil, že by teda odporca, ktorý pripravoval rozhodcovskú zmluvu, sa vôbec venoval informovaniu navrhovateľa o základných právach a povinnostiach, výhodách a najmä nevýhodách rozhodcovského

konania, teda že celé konanie malo aspoň charakter obdobný ako individuálne dojednanej zmluvy a postupoval čestne, v úcte k právam spotrebiteľa. Celý takýto postup sponchybňuje už samotný fakt, že odporca sa snažil presvedčiť súd o tom, že by odporca nemal mať postavenie spotrebiteľa, nemožnosť skúmať takúto možnosť odôvodnil snahou o rýchlosť poskytnutia pôžičky, teda ak neskúmal základné predpoklady dlžníka pre poskytnutie pôžičky, je len obtiažne predpokladať, že iný charakter malo rokovanie o rozhodcovskej zmluve.

Súd preto konštatoval, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák. a ani zmluva, ktorá vzišla z takéhoto konania odporcu nemôže byť platným právnym úkonom.

Z uvedeného dôvodu súd musel vyvodiť záver, že rozhodcovská zmluva je neplatným právnym úkonom z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák., neplatné zmluvné ustanovenie nemohlo založiť právomoc rozhodcovského súdu a preto rozhodca nemohol v rozhodcovskom konaní ani o návrhu rozhodovať.

Súd teda v konaní zistil dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/ a j/ zák. č. 244/2002 Z.z. v znení platnom do 31.12.2014, súd zrušil napadnutý rozhodcovský rozsudok a podľa § 43 ods. 1 cit. zák. rozhodol tak, že sám bude pokračovať v žalobe a vo veci rozhodne.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., tak, že súd úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia a to za tri úkony právnej pomoci podľa § 13a ods. 1 písm. a/ zák. č. 655/2004 Z.z. príprava a prevzatie zastúpenia, podľa § 13a ods. 1 písm. c/ zák. č. 655/2004 Z.z. podanie návrhu na súd a podľa § 13a ods. 1 písm. d/ zák. č. 655/2004 Z.z.. zastupovanie na pojednávaní vo výške úkonu určeného podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. za dva úkony v roku 2014 vo výške á 61,84 eur + 8,04 eur paušálne náhrady nákladov podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl., za jeden úkon v roku 2015 vo výške 64,53 eur + 8,39 eur paušálne náhrady nákladov podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. spolu vo výške 212,68 eur. Súd zároveň priznal navrhovateľovi náhradu DPH podľa § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 20%, t.j. 42,54 eur.

Súd podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal odporcu na zaplatenie náhrady trov konania vo výške 255,22 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Nakoľko navrhovateľ ako spotrebiteľ je oslobodený od platenia súdnych poplatkov, súd podľa § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. zaviazal odporcu aj na zaplatenie súdneho poplatku z podaného návrhu vo výške 331,50 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O. s. p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 O. s. p. sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).